

ומערה ממנה למחתה שניה, שבה היה מכניס את הגחלים למזבח הפנימי. ונחלקו חכמים במידות המחתות הללו ואלו הדעות הנזכרות בסוגיה.

(א) **לדעת תנא קמא** של משנתנו, **המחתה הראשונה** היתה **של ארבעה קבין**, ומערה ממנה למחתה **שניה של שלושה קבין**, ומבואר בברייתא, שקב אחד היה מתפזר על הרצפה, והיו מכבדים אותו לאמה [=סילון מים העובר בעזרה ויוצא לנחל קדרון^א].

(ב) **ולדעת רבי יוסי**, [כפי שהיה מובן בפשטות], **המחתה הראשונה** היתה **של סאה** [=ששה קבין], ומערה ממנה למחתה **שניה של שלושה קבין**, ואם כן שלושה קבין היו מתפזרים.

(ג) **ולדעת רבי ישמעאל בנו של רבי יוסי הגלילי**, **המחתה הראשונה** היתה **של ארבעה קבין**, ומערה ממנה למחתה **שניה של שני קבין**, ואם כן שני קבין היו מתפזרים. [כך העמיד רב חסדא את הברייתא בה מבואר שהיו מתפזרים שני קבין].

(ד) **ולדעת רבי יוסי**, [כפי שביאר רב אשי להעמיד את הברייתא השניה כמותו], **המחתה הראשונה** היתה **של סאה** [=ששה קבין] מדברית שהיא שווה **לחמש קבין** ירושלמיות [שכשבאו לירושלים הוסיפו על המידות שוות, ושם מידות ראשונות נעשו חמש], ומערה ממנה למחתה **שניה של שלושה קבין** ירושלמיות, ואם כן שני קבין ירושלמיות היו מתפזרים.

מתפזר	מחתה שניה	מחתה ראשונה	
1	3	4	תנא קמא
3	3	6	רבי יוסי א
2	2	4	ר"י בנו של ריה"ג
2	3	5	רבי יוסי ב

עוד נתבאר, **שביום הכפורים**, באותה מחתה שהיה חותה בה היה מכניס. ומבואר במשנתנו, שלדעת תנא קמא ורבי יוסי, מחתה זו, היה שיעורה כשיעור מחתה שניה שבכל יום, כלומר שלושה קבין. ואם הכל מודים לכלל הזה, שמחתה של יום הכפורים

^א כן פירש רש"י. אולם בתוסי' בסוף הפרק מבואר, שיש החולקים על כך, כי אסור לכבות גחלת של מזבח, ואמה זו היא מקום בלא מים.